

Just M. Llorens

Dll, 2/03/2020 per Jordi López Camps

[Vita Moleskine](#)

La mort del pare Just M. Llorens, monjo de santa Maria de Montserrat, m'ha entristit i dolgut. A l'acabar el funeral he pogut compartir el meu estat d'ànim amb un monjo i els dos hem coincidit en senyalar el bé que el pare Just, i els monjos de la seva generació, han fet al monestir de santa Maria de Montserrat. Foren monjos íntegres, plens de fe i esperança, i gràcies a elles pogueren assumir les tensions de la seva vida interior; les quals saberen transformar en reeixit acompanyament espiritual de moltes persones. Vaig conèixer al pare Just en un moment de la meua vida juvenil quan jo anava a les palpentes intentant discernir quina havia de ser la meua opció de vida. Cercava Déu i m'atreia el camí proposat per la Regla de sant Benet i el testimoni de fe de la comunitat benedictina de santa Maria de Montserrat. Eren temps de grans preguntes i tenia poca capacitat per discernir entre les respostes que trobava. En alguns moments puntuals, el pare Just m'oferí el seu acompanyament espiritual, sempre encertat i acollidor.

Quan el cap bull d'inquietuds reconforta trobar persones com el pare Just, que des de la proximitat ajuden a que la vida vagi situant les coses al seu lloc. M'agradava escoltar com ell vivia la fe i el seu compromís monàstic. Era, per sobre de tot, una persona d'una gran dimensió humana que havia trobat en la vida de monjo la forma de créixer com a persona. Això és el que hem transmetia quan em parlava, amb una mirada dolça i acollidora que s'escapava per damunt de la muntura de les ulleres, del seguiment de Jesús. Tenia una forma de mirar que parlava i tenia una parla elegant i distreta. En el meu imaginari el pare Just està associat amb el pare Cebrià Pifarré i, en certa manera, amb el pare Andreu Marqués. Grans monjos, homes de fe construïda sobre una humanitat desbordant. Homes de bé i de gran amor a Montserrat.

Tinc molts records del pare Just. Recordo algunes converses que havíem tingut a la porteria del monestir parlant de l'art de la traducció. Era un artesà de domesticar mots i tenia l'habilitat de transformar les paraules dels textos estrangers en un conjunt harmoniós i comprensible. Vaig gaudir de la seva etapa de ceramista, primer comprant algunes peces que encara conservo amb molt afecte i després encarregant-li una figura de sant Pau, d'una certa dimensió, en ocasió del naixement del meu fill. No oblidó una fantàstica truita a la francesa que va fer-me una nit en la cuina del monestir quan vaig arribar a l'hostatgeria sense haver sopat. La seva habilitat d'escampar l'ou damunt la planxa calenta i donar-li la forma de truita amb una espàtula va deixar-me bocabadat. Aquests petites anècdotes revelen el gust que tenia el pare Just per fer les coses bé, fins i tot les petites coses.

El pare Just ha treballat molt i en diverses ocupacions. En totes elles ha excel·lit perquè el treball era un camí de lloança a Déu. Com ha dit el pare Abat Josep Maria en l'homilia del funeral, el pare Just ha viscut sempre el que diu la Regla de sant Benet: *"l'ociositat és l'enemiga de l'ànima"*. El mateix pare abat ha revelat que el pare Just tenia en la seva taula un escrit en llatí, tret de la biografia de sant Benet, que pot traduir-se com *"apa, treballa i no estiguis trist"*. Treball i pregària han guiat sempre la seva vida. La pregària el sostenia, gràcies a ella pogué afrontar una vida interior no sempre plàcida. Sempre afrontà honestament els envits de la vida i això li permeté també mirar la mort de cara. Es preparà per

morir sabent que era l'esdeveniment total i irreversible. Era un nou compromís que havia de prendre, similar al de la seva professió monàstica solemne. Es disposà interiorment per viure'l amb joia, assumint que la mort és un do perquè és el pas necessari per anar a trobar-se amb Aquell que estima plenament. Al cel siguis Just M. Llorens.